

Dopis od preláta (říjen 2011)

U příležitosti výročí založení
Díla uvažuje prelát o pocitech
vděčnosti a úcty, které měl
svatý Josemaría 2. října 1928.

18.10.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a
mé syny!

Zítřka budeme slavit nové výročí
okamžiku, kdy se v duši našeho
Zakladatele rozzářilo Boží světlo jako
polední slunce. *Pane, ať vidím! Paní,
ať se stane!*, volal bez ustání od svého

mládí. Pánovu odpověď dostal – na přímluvu Panny Marie – 2. října 1928. Připomeňme si znovu tuto scénu, tak jak ji zaznamenal svatý Josemaría ve svých duchovních poznámkách, abychom z ní vytěžili poučení pro náš každodenní život. Také vás zvuk k tomu, abychom všichni vzdávali díky Nejsvětější Trojici za to, že chtěla Opus Dei.

Náš Otec tehdy – jak všichni víme – dělal duchovní cvičení. Ráno třetího dne, po odsloužené mši svaté, pokračoval v modlitbě a přitom si procházel poznámky z minulých měsíců a let. Byla to jakási světla, která mu Pán dával s výhledem na úkol, jež mu chtěl dát. Do této chvíle byly v jeho mysli pouze zlomkovité představy o tom, co od něj Bůh očekává, záblesky světla, které nedokázal přesně interpretovat. V jeho srdci vyrostla oddaná ochota plnit Boží vůli, aniž věděl, jaká je. A najednou se tyto záblesky světla

jasně ukázaly. *Když jsem si procházel svoje poznámky, obdržel jsem osvětlení ohledně Díla. Dojatý jsem poklekl – byl jsem v pokoji sám v čase mezi přednáškami – a děkoval jsem Pánu. Vzpomínám si, že v tom momentu jsem slyšel bít zvony kostela Panny Marie Andělské [1].*

První reakcí svatého Josemaríi bylo, jak je vidět v autobiografickém textu, hluboké dojetí a jeho konkrétní projev: poklekl v adoraci před Božím záměrem, protože – jak říká Benedikt XVI. – **pokleknutí je typickým výrazem modlitby [2].** Tímto postojem uznává stvořená bytost svou naprostou potřebnost Boha, bez něhož není nic a nemůže nic. V této zkušenosti se osoba obdařená Boží milostí **cele obrací k Bytí, před nímž se nachází, orientuje svou duši k onomu Tajemství, od něhož očekává dovršení nejhlubších tužeb a pomoc k překonání bídy svého života [3].**

Tento akt poslušného přijetí, kterým náš Otec započal svou cestu v Opus Dei, byl naplněn pokorou. Kolikrát, když vzpomínal na tyto chvíle, vyjádřil své hluboké přesvědčení, že Pán si vybral nástroj nehodný, nedostatečný, aby bylo zřejmé, že Dílo je od Boha a není výsledkem lidské vynalézavosti. *Je to jako kdyby nějaký člověk vzal nohu od stolu a začal s ní psát krasopis [4], řekl při jedné příležitosti. Při těchto vzpomínkách také říkával, že Ježíš Kristus ho neprosil o dovolení, aby se zapletl do jeho života. Prostě přišel: ty mi děláš to a toto a já... já jsem jako oslík. On je Pánem všeho stvoření. Máte právo plést se do duší všech, abyste jim pomohli být lepšími, s respektem ke svobodě každého. Možná vás někdy nepřijmou dobře, ale jindy vás naopak budou hledat. Navíc je jasné, že to není jen křesťanovo právo, ale i jeho povinnost: Jděte tedy, získejte za*

učedníky všechny národy (Mt 28, 19)
[5].

Nebylo by nic divného, kdybychom se jako učedníci Ježíše – uvažující nad velikostí božského úkolu a vlastní slabostí – někdy zeptali: jak je možné, že Bůh si vybral mě, abych uskutečnil toto dílo?; jak je možné, že povolal mě, když nestojím za nic, když nemám ctnosti ani prostředky? Svatý Josemaría radil otevřít si Evangelium svatého Jana a rozjímat nad *tou pasáží, ve které se vypravuje o uzdravení slepého od narození. Podívejte se, jak Ježíš udělá bláto z prachu a sliny a aplikuje ho na oči slepého, aby viděl (srov. Jan 9, 6). Pán používá jako léku trochu bláta [6]*. A dodal, obraceje se ke svým dcerám a synům v Opus Dei, slovy, která se dají aplikovat na všechny křesťany: *s poznáním vlastní slabosti, vlastní nicoty, ale s Pánovou milostí a dobrou vůlí, jsme lékem, abychom dali světlo;*

*jsme – i se zkušeností naší lidské
malosti – Boží silou pro ostatní [7].*

Zvláště ve mši a v modlitbě, když se
obracíme k Bohu bez skrývání naší
ubohosti, ale zároveň s
přesvědčením, že jsme jeho milované
děti, se bláto naší osobní slabosti
proměňuje v lék pro zdraví tolika
lidí. V této výhni lásky, kterou je
Ježíšovo Srdce, se naše duše
působením Ducha Svatého
ztotožňuje stále více s Kristem.

**Modlitba, která je otevřením a
pozvednutím srdce k Bohu, se tak
stává osobním vztahem k Němu. A
kdyby snad člověk na svého
Stvořitele zapomněl, živý a pravý
Bůh nepřestává jako první volat
člověka k tajemnému setkání
modlitby [8].** Utíkáme se k těm
dvěma půlhodinám modlitby
dochvilně, abychom mluvili s naším
Bohem? Jak se snažíme neztratit ani
minutu z tohoto času?

V poslední době jsem vám připomínal důležitost péče o tyto chvíle modlitby. Nepřestávám naléhat, protože – následujíc učení našeho Otce, které je pevně zakotveno v tradici Církve, – jsem přesvědčen stejně jako vy, že je to jedinečná *zbraň*, kterou my křesťané disponujeme, abychom zvítězili v každodenních bitvách, velkých i malých, pro slávu Boží.

Benedikt XVI. vysvětluje tento aspekt v jedné z katechezí o modlitbě, které rozvíjí v generálních audiencích.

Uvažuje nad tajemnou událostí nočního boje mezi patriarchou Jakubem a jedním neznámým. Tento boj se odehrál předtím, než Jakub přešel brod na cestě za svým bratrem Ezauem [9]. Papež připomíná slovy *Katechismu katolické církve*, že „duchovní tradice církve viděla v tomto vyprávění symbol modlitby jako boje víry a vítězství vytrvalosti“ [10]. A komentuje: **biblický text**

vypráví o dlouhé noci hledání Boha, zápasu o poznání Jeho jména a spatření Jeho tváře. Je to noc modlitby, která houževnatě a vytrvale prosí Boha o požehnání a o nové jméno, novou povahu, jež bude plodem konverze a odpuštění [11].

Nechejte mě naléhat: vytrvejme v tomto *boji modlitby*, nezanedbávejme nikdy, z žádného důvodu, tyto chvíle rozhovoru s naším Otcem Bohem; rozmlouvejme s Ježíšem Kristem, naším starším Bratrem, který nás učí stýkat se se svým nebeským Otcem; přivítejme Přímluvce, který si přeje zapálit naše srdce Boží láskou.

Prosme o přímluvu Pannu Marii, Matku Boží a Matku naši, protože ona je Učitelkou modlitby, a svatého Josefa, anděly a svaté, zvláště svatého Josemaríu, který nám svým učením a příkladem ukázal cestu, jak se stát kontemplativními uprostřed světa.

Vraťme se ke slovům, kterými náš Otec popsal, co se stalo v jeho duši 2. října 1928. Potom, co padl na kolena v adoraci Boha v jeho záměru, který mu byl v té chvíli odhalen, dodává, že jeho duše se naplnila velkou vděčností: *děkoval jsem Pánu.*

Vzpomínám si, že v tom momentu jsem slyšel bít zvony kostela Panny Marie Andělské [12].

Pro toho, kdo ví, že od Boha dostává všechno dobré a že sám nemá žádnou hodnotu, jsou vděčnost a adorace dvě strany téže mince. Proto náš Otec chtěl, aby 2. říjen a 14. únor – výročí dalšího rozhodujícího Božího zásahu do dějin Díla – byly v Díle dny hlubokého a stálého díkuvzdání. Víte, jak prokazoval svou vděčnost? Mnoha úkony kajícího.

Pozvedněme tedy naše srdce k Pánu s vděčností. 6. říjen je také den vhodný na vyjádření těchto citů za svatořečení svatého Josemaríi. Tento

den nám připomíná, že je možné dosáhnout opravdové svatosti jako svatý Josemaría, který prožíval věrně – den co den – tuto brázdu, která si razí cestu v běžných okolnostech obyčejného života.

Je jasné, že tato snaha vyžaduje stálý boj proti všemu, co nás odvádí od Boží lásky. Je to boj, pro který čerpáme sílu a energii ve chvílích věnovaných osobnímu styku s Pánem. Noční boj Jakuba **je tak pro věřícího opěrným bodem pro porozumění vztahu s Bohem (...).** Modlitba vyžaduje důvěru, jakousi symbolickou blízkost těla na tělo nikoli s Bohem, který by byl nepřítelem a protivníkem, nýbrž s žehnajícím Pánem, který vždycky zůstává tajemným (...). Proto svatopisec používá symboliku zápasu, který implikuje duchovní sílu, vytrvalost, houževnatost dosáhnout vytouženého. A je-li předmětem této tužby vztah s

Bohem, Jeho požehnání a Jeho láska, pak tento zápas nemůže nevyvrcholit v darování se nás samotných Bohu uznáním vlastní slabosti, která vítězí právě tehdy, když se odevzdává do milosrdných rukou Boha [13].

Právě ve chvíli, kdy náš Otec *viděl* Dílo, 2. října 1928, slyšel znít zvony kostela Panny Marie Andělské, které vyzváněly na počest své patronky. *V mých uších nikdy nepřestaly znít [14], připomněl mnohokrát náš Otec. A téměř na konci svého života nás jedním z dopisů, které nazval „úder zvonu“ vyzýval, abychom zůstávali v bdění lásky k Bohu: *přál bych si, aby tento úder zvonu vložil navždy do vašich srdcí stejnou radost a bdělost ducha, kterou zanechaly v mé duši – uběhlo už téměř půl století – zvony Panny Marie Andělské [15].**

V srpnu jsem se musel vrátit do Pamplony, abych dokončil lékařskou

prohlídku, kterou jsem přerušil cestou do Afriky, a 23. srpna jsem „utekl“ do Torreciudadu. Tam se nachází jediný zvon z kostela Panny Marie Andělské, který byl zachráněn před zničením. Chtěl jsem být ve svatyni co nejdéle a odpolední rozjímání jsem udělal v kapli Svatého Krista. Měl jsem vás všechny u sebe a prosil jsem Pána – jak nám radil náš Otec –, abychom se naučili hledět na jeho odevzdanost a zlepšili tak svou vlastní. Buďte si jistí, skutečně jistí, že můžeme!

Nejsvětější Panna byla přítomná na všech křižovatkách putování Opus Dei a proto je logické, že naše díkuvzdání se dostanou k Bohu skrze ni. Prosme ji o přímluvu stále, ale zvláště ve dnech jejích slavností. Tento měsíc je jich několik: Panna Maria Růžencová 7. října; 12. října Panna Maria ze Sloupu, kterou náš Otec tolik uctíval už od mládí a ke které se utíkal po celý čas přípravy

na kněžství s prosbou – *Domina, ut sit!*, Paní, ať se stane! – o uskutečnění toho, co tušil ve své duši.

Nezapomeňme ani na 11. říjen 1943 – tehdy slavnost Mariina Božího mateřství –, kdy Dílo obdrželo první písemné schválení od Svatého stolce.

Připomeňme si blahoslaveného Jana Pavla II. – 22. října budeme moci slavit jeho liturgickou památku – a obraťme se na Pannu Marii s velkou důvěrou: *totus tuus*, chci být celý tvůj jako tento svatý papež a jako náš milovaný Otec. Můžeme využít tuto vzpomínku, abychom prosili o přímluvu Jana Pavla II. za církev a za Opus Dei a abychom prosili za papeže. Proste také za moje úmysly.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. října 2011

[1] Svatý Josemaría, *Osobní poznámky*, č. 306 (2-X-1931), v A. Vázquez de Prada, „Zakladatel Opus Dei“, I, s. 293

[2] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 11-V-2011

[3] Tamtéž

[4] Svatý Josemaría, *Poznámky z besedy*, 31-XII-1973

[5] Svatý Josemaría, *Poznámky z besedy*, 18-V-1970

[6] Svatý Josemaría, *Dopis 29-IX-1957*, č. 16

[7] Tamtéž

[8] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 11-V-2011

[9] Srov. Gen 23, 22-32

[10] *Katechismus katolické církve*, č. 2573

[11] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 25-V-2011

[12] Svatý Josemaría, *Osobní poznámky*, č. 306 (2-X-1931), v A. Vázquez de Prada, „Zakladatel Opus Dei“, I, s. 293

[13] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 25-V-2011

[14] Svatý Josemaría, *Instrukce*, 19-III-1934, poznámka 9

[15] Svatý Josemaría, *Dopis 14-II-1974*, č. 1

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-rijen-2011/> (28.02.2026)